

Arrest

nr. 288 749 van 9 mei 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacombélaan 59-61/5
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 10 januari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 december 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 januari 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker vraagt op 25 juni 2021 gezinshereniging aan met zijn Belgische moeder, A. N. A. Op 21 december 2021 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 20. Bij arrest nr. 273 662 van 3 juni 2022 vernietigt de Raad voormelde beslissing.

Op 7 december 2022 wordt opnieuw beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 20. Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52, §4. 5W lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. die op 25 06.2021 werd ingediend door.

Naam: O. (...)

Voorna(a)m(en): K. (...)

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Obuasi

Identificatienummer in het Rijksregister (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn (vermeende) Belgische moeder, de genaamde A. N. A. (...) (RR: (...)) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Betreffende deze aanvraag werd eerder een beslissing genomen op 21.12.2021. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde echter deze beslissing in beroep bij arrest 273.662 dd. 08.06.2022, waardoor heden een nieuwe beslissing dient genomen te worden.

In art. 40ter van de wet wordt expliciet verwezen naar art. 40bis, wat betreft de kinderen van de Belgen en hun partners. Artikel 40bis, §2. eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°. beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...).'

Artikel 44 van het KB van 08.10 1981 bepaalt het volgende: De familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie zij zich voegen Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantsschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.'

Verder bepaald artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht het volgende 'Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.'

In eerste instantie dient dan ook vastgesteld te worden dat betrokkene de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond.

Ter staving van de verwantschap met de (vermeende) moeder werd een Ghanese geboorteakte dd 16 12.2020 (uitgegeven te Accra) voorgelegd. De Ghanese geboorteakte vermeldt als naam van de vader K. O. (...) en als naam van de moeder N. A. A. (...). Uit de geboorteakte blijkt immers dat zij laattijdig werd geregistreerd. Betrokkene is geboren op 01/01/1992, echter de geboorte werd pas geregistreerd op 30/11/2020 en het afschrift van de geboorteakte dateert van 16/12/2020. De inhoud van de akte wordt door onze diensten dan ook betwist conform artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht.

Vooreerst omdat we niet kunnen vaststellen wanneer betrokkene Schengen is binnengereisd. Betrokkene identificeert zich heden aan de hand van een paspoort dat werd afgeleverd in Brussel op 20 04 2021. We kunnen bijgevolg niet met zekerheid stellen wanneer betrokkene is aangekomen in Schengen en bij uitbreiding in België. Rekening houdend met de laattijdige registratie van de geboorteakte en het in België afgeleverde paspoort (lees geen kennis van datum binnenkomst), kan niet worden uitgesloten dat de aanmaak van deze geboorteakte is gebeurd omwille van verblijfsrechtelijke redenen.

Nergens op het paspoort wordt melding gemaakt van een vorig paspoort dat betrokkene zou hebben voorgelegd om een nieuw te bekomen, waarmee wij zouden kunnen zien wanneer hij Schengen is binnengekomen. Uit landeninformatie blijkt dat paspoorten worden aangemaakt op voorlegging van een Ghanese geboorteakte.

Wat betreft de aanvraag van een geboorteakte in Ghana blijkt uit diezelfde landeninformatie dat de registratie van geboorten en overlijden te Ghana is geregeld in de Registration of Births and Deaths Act (uit 1965, gewijzigd bij decreet 285 van 30 september 1968). In beginsel moet een geboorte in Ghana binnen 21 dagen worden geregistreerd bij de Registrar of Births and Deaths. Na de 21 dagen spreekt men van een laattijdige registratie, wat volgens Ghanese wetgeving dus is toegestaan en rechtsgeldig is. Maar een laattijdig geregistreerde geboorteakte kan puur op verklaring worden opgesteld gezien de 'registrar' slechts noteert wat hem door de aangever wordt verteld en dus geen enkel feit in de geboorteakte op echtheid wordt gecontroleerd. Vandaar dat de akte moet worden beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Deze redenering vindt steun in de informatie die te vinden is in: 'Home Office UK Border Agency, GHANA Country of Origin Information (COI) Report 11may 2012'. Hierin wordt namelijk gesteld dat deze gebruiken vaak voorkomend zijn "The majority of registrations are not made at the time of birth, and often no registration is made until an individual requires a birth certificate for immigration purposes. Registrations not made within one year of an individual's birth are not reliable evidence relationship, since registration, including late registration, may often be accomplished upon demand with little or no supporting documentation required." Het is dus vrij makkelijk, en zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud, om geboorteakten op te maken via de Ghanese autoriteiten. Samengevat wil dit dus zeggen dat een willekeurig persoon, mits hij iemand vindt die bereid is een laattijdige aangifte van geboorte te doen in Ghana, op vrij eenvoudige wijze een echte geboorteakte kan te pakken krijgen en daaropvolgend ook een paspoort kan laten aanmaken via de Ghanese autoriteiten. Bijgevolg betwisten onze diensten de inhoud van de akte conform artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (wetsontduiking).

Laattijdige geboorteregistraties zijn gebruikelijk in Ghana. De geboorteakte kan wel rechtsgeldig zijn opgemaakt maar de inhoud van die akten gebeurt zonder enige controle. Net om die reden (en alle andere elementen in het dossier die verder worden uiteengezet) is de daaruit voortvloeiende informatie niet betrouwbaar als bewijs van verwantschap omdat dergelijke registraties louter op grond van verklaringen gebeuren zonder ondersteunend bewijs (zie infra). Het is omwille van de onbetrouwbaarheid van het systeem waarop geboorteaktes in Ghana worden opgesteld dat wordt betwist door onze diensten.

Immers, indien hij werkelijk de zoon van een Belgische zou zijn, is er geen enkele reden denkbaar waarom hij niet gewoon (opnieuw) naar de Belgische ambassade kon stappen om aldaar een visum gezinshereniging aan te vragen om zich met zijn moeder te kunnen herenigen. De moeder is reeds sedert 11/12/2008 van Belgische nationaliteit. Er moet wel de nuance gemaakt worden dat, als mensen bij de Belgische ambassade een aanvraag tot gezinshereniging doen en de verwantschap wensen aan te tonen aan de hand van een laattijdig geregistreerde geboorteakte, er toen nog systematisch een DNA-procedure werd gestart, om de verwantschap met zekerheid te kunnen vaststellen. Net omdat de geboorteaktes van Ghana een slechte reputatie hebben op vlak van waarachtigheid. Betrokkene was hiervan reeds op de hoogte vermits hij in 2003 een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend op de Belgische ambassade te Abidjan/Ivoorkust (zie infra).

De enige reden waarom men een iemand op illegale wijze naar Europa zou laten gaan, met tussenkomst van mensensmokkelaars, gigantische bedragen te betalen aan die mensensmokkelaars, met gevaar op eigen leven gezien de grote risico's bij de oversteek van de Middellandse zee is omdat aanvragers daarmee menen de DNA-check te kunnen ontlopen. In de brief dd 24/09/2021 van de advocaat wordt dit ook bevestigd. Betrokkene zou vanuit Ghana via de Sahara zijn gereisd tot in Libië. Vervolgens zou hij, na de gevaarlijke overtocht met een bootje op de Middellandse zee zijn toegekomen in Italië. Sinds 2 januari 2021 zou hij bij zijn (vermeende) moeder verblijven. Er wordt wel niet gezegd

wanneer hij uit Ghana is betrokken en hoelang zijn reis heeft geduurd. Bij zijn aanvraag gezinshereniging zijn storting teruggelaten van de (vermeende) moeder aan betrokkene in Ghana tussen 26/11/2018 en 23/12/2020 om aan te tonen dat hij van in Ghana afhankelijk van haar was. Dit zou betekenen dat betrokkene zijn reis heeft aangevat tussen 23/12/2020 en 02/01/2021. Dit lijkt ons een heel korte periode om zo een hachelijke reis te ondernemen. Dan heeft betrokkene heel veel geluk gehad, want de sociale media staat vol van dergelijke verhalen waarbij de meeste Ghanezen er weken, zelfs maanden overdoen en de meeste mensen deze overtocht zelfs niet halen en worden teruggestuurd naar Ghana eenmaal ze in Italië toekomen

Wat nog verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de akte is dat, zoals hierboven werd aangehaald, betrokkene reeds op 23.07.2003 een aanvraag gezinshereniging in functie van referentiepersoon heeft ingediend op de Belgische ambassade te Abidjan/Ivoorkust. Betrokkene diende de aanvraag in samen met zijn vermeende broer en zus, de genaamde O. L. (...) (RR (...)) en O. S. (...) (RR(...)). Betrokkene heeft destijds bij zijn aanvraag een geboorteakte voorgelegd. De geboorteakte dateert van 27.02 2003.

Deze aanvragen werden echter geweigerd op 24.10 2003 met de vermelding dat het verzoek wordt afgewezen onder voorbehoud van de bewijs van afstamming vastgesteld door een middel van een DNA-test omwille van de onbetrouwbaarheid van de geboorteakte. Vervolgens werd er op 01.06 2004 enkel en alleen voor O. L. (...) een DNA-test afgenomen. Pas na 18 jaar verschijnt betrokkene opnieuw om op 25.06 2021 een nieuwe aanvraag in te dienen.

Ten eerste rijst de vraag waarom enkel voor O. L. (...) een DNA-test werd afgenomen. Zowel betrokkene als referentiepersoon waren zich ervan bewust dat er bijkomende bewijsstukken vereist waren om de geloofwaardigheid van de geboorteakte op deugdelijke wijze te staven. Echter hebben ze willens en wetens verzuimd de DNA-procedure voor betrokkene op te starten. Dit hebben zij wel gedaan voor O. L. (...). Intussen heeft zij de Belgische nationaliteit verworven. Voor zover betrokkene effectief het kind zou zijn van referentiepersoon (quod non) valt niet te begrijpen waarom voor het ene kind (lees: O. L. (...)) een DNA-test werd afgelegd en voor het andere niet. De motieven van betrokkene om geen DNA-procedure op te starten zoals O. L. (...) zijn in casu onduidelijk. Het is bijgevolg redelijk te stellen dat zowel betrokkene als referentiepersoon wel degelijk wisten hoe betrokkene op een veilige manier naar Schengen kon reizen. Referentiepersoon had zich al eerder door een kind binnen Schengen laten vervoegen.

Het is de betrokkene die zijn afstammingsband dient te bewijzen en het komt hem toe, wanneer er met reden wordt getwijfeld, zijn afstammingsband met onbetwistbare bewijzen aan te tonen.

"Het is daarenboven niet aan de verwerende partij, wanneer zij vaststelt dat de Ghanese geboorteakte niet kan aanvaard worden als bewijs van afstamming, om een DNA-onderzoek te laten uitvoeren. Verzoekende partij moet immers haar afstammingsband aantonen. De Raad wijst er daarbij op dat niets de verzoekende partij in de weg staat zelf een DNA-onderzoek te laten uitvoeren en via die weg haar afstamming te bewijzen." (zie arrest RW nr. 250 389 dd. 7.12 2020)

Indien men zou voorhouden dat er destijds (lees: in 2003) niet is overgegaan tot een DNA-onderzoek voor betrokkene omwille van financiële redenen, is het zeer opmerkelijk dat dit na 18 jaar nog altijd niet is gebeurd. Dit benadrukt wederom het ongeloofwaardige karakter van de verklaringen van betrokkenen.

Ten tweede dient te worden benadrukt dat betrokkene destijds bij zijn aanvraag een andere geboorteakte heeft voorgelegd. De geboorteakte dateert van 27.02.2003. In onderhavige aanvraag wordt door betrokkene eveneens een geboorteakte voorgelegd. Deze dateert dan weer van 16.12.2020. Het gaat hier niet om een afschrift van de eerste geboorteakte die werd voorgelegd. Het betreft wel degelijk een nieuwe (tweede) inschrijving van betrokkene in de registers van Ghana (zie nummers op beide geboorteaktes). Het valt niet te ontkennen dat dit wel degelijk wijst op het feit dat er geenszins controle wordt uitgevoerd bij het opstellen van de geboorteaktes. Betrokkene is als het ware twee keer ingeschreven in de bevolkingsregisters van Ghana.

Bijkomend dient te worden opgemerkt dat in de geboorteakte van 2003 het volgende wordt vermeld: 'Where born ADANSIMAN HOSPITAL OBUASI'. Terwijl er in de geboorteakte van 2020 'GOVERNMENT HOSPITAL, OBUASr' wordt vermeld. Kortom, is het niet mogelijk om enig geloof te hechten aan de voorgelegde geboorteaktes.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat niet kan blijken dat referentiepersoon voldoende financiële draagkracht heeft om betrokkene bijkomend ten laste te nemen. Betrokkene legt loonfiches voor van tewerkstelling voor. Uit de voorgelegde loonfiches blijkt dat referentiepersoon slechts een inkomen van circa 1650,00 EUR/maand genereert. Uit de loonfiches blijkt dus dat referentiepersoon niet eens beschikt over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1. 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene onder deze omstandigheden er toe in staat zou zijn bijkomend extra volwassenen (lees:betrokkene) ten laste te nemen.

De combinatie van het gebrek aan migratiegeschiedenis, van de laattijdige registratie van de geboorteakte(s), van het naderhand te Brussel opgemaakte Ghanese paspoort én de afwezigheid (lees het willens en wetens weigeren) van een DNA-test vormt wel degelijk een geheel van vermoedens die toelaten te concluderen dat de verwantschap van verzoeker met de referentiepersoon niet waarachtig is. Op basis van wat voorafgaat kan enkel worden vastgesteld dat het relaas van betrokkenen inconsistent, totaal ongeloofwaardig en geenszins aannemelijk is.

Het gegeven dat betrokkene tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145 912 dd 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Bijgevolg kan de inhoud van de voorgelegde geboorteakte niet worden erkend. Zodoende wordt de verwantschap met de referentiepersoon onvoldoende bewezen. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Zonder een daadwerkelijk bewijs van verwantschap dat we kunnen aanvaarden, i.c. een DNA-test en een bewijs van inreis, heeft het geen nut een nieuwe aanvraag te doen. Dit zijn immers twee elementen die moeten worden uitgeklaard."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in de synthesememorie een eerste middel aan:

"Afgeleid uit de schending van de jurisprudentiële regel dat na een arrest van vernietiging door de Raad verweerder een nieuwe beslissing moet nemen binnen een termijn van 6 maanden

Herhaling van het middel

Volgens vaste rechtspraak (RvS 19 januari 2016, nr. 233.511; RvV 18 oktober 2021, nr. 262.336), wanneer de overheid na een arrest van vernietiging verplicht is opnieuw een beslissing te nemen, zoals te dezen het geval is, beschikt zij over dezelfde termijn als waarover ze beschikte om een beslissing te nemen over de aanvraag tot verblijf. In casu beschikte verweerder over een termijn van 6 maanden om een beslissing te nemen over de aanvraag tot verblijf van meer dan 3 maanden ingediend door verzoeker. Bijgevolg beschikte verweerder over een termijn van 6 maanden om een nieuwe beslissing te nemen. De Raad heeft een eerste beslissing tot weigering van verblijf vernietigd op 3 juni 2022. De nieuwe beslissing werd genomen op 7 december 2022, d.w.z. na meer dan 6 maanden. De bestreden beslissing dient vernietigd te worden wegens overschrijding van deze termijn.

Nota met opmerkingen

Van de beslissing van 3 juni 2022 is kennis gegeven op 8 juni 2022. De bestreden beslissing is genomen op 7 december 2022 en bijgevolg binnen de 6 maanden.

Replik

Indien de termijn van 6 maanden slechts begint te lopen vanaf de kennisgeving van het vernietigingsarrest, dient logischerwijze voor het einde van de termijn eveneens rekening gehouden te worden met de kennisgeving aan de verzoeker. De termijn van 6 maanden is bijgevolg niet nageleefd.”

3.1.2. De Raad van State oordeelt in beschikking nr. 15.275 van 9 maart 2023 dat uit artikel 42 van de Vreemdelingenwet en/of artikel 54, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet geen verplichting volgt voor de verwerende partij om een verblijfskaart af te geven na het verstrijken van de termijn van zes maanden na het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging, voor zover binnen die termijn geen beslissing is genomen. Gelet op voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen belang heeft bij het eerste middel.

3.2.1. Verzoeker voert een derde middel aan.

“Afgeleid uit de schending van artikel 18 WIPR

Herhaling van het middel

In werkelijkheid is artikel 18 WIPR hier niet van toepassing.

Zoals uit het aangehaalde citaat van Erauw in zijn handboek blijkt, vereist de toepassing van artikel 18 WIPR dat verzoeker op frauduleuze wijze het recht van een ander land toepast dan het normaal gebruikelijke recht.

Verzoeker heeft integendeel gebruik gemaakt van de normaal bevoegde wet, namelijk de Ghanese wet om een uittreksel van zijn geboorteakte te verkrijgen en artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit dat, om de afstammingsband te bewijzen nodig om artikel 40ter, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet te kunnen invoeren, bij voorkeur een gelegaliseerde geboorteakte vereist. Een DNA-test is slechts mogelijk en nodig indien geen geboorteakte overeenkomstig artikel 30 WIPR kan voorgelegd worden.

Er is dus geen sprake van wetsontduiking, want verzoeker heeft geen enkele rechtsnorm ontdoken, heeft van geen enkele niet normaal toepasbare rechtsnorm gebruik gemaakt.

Het motief van verweerder over de laattijdige registratie van geboortes in Ghana heeft geen uitstaans met artikel 18 van het WIPR (RvV 7 december 2021, nr. 265.065).

Artikel 18 viseert enkel de situaties van het ontduiken van het door het WIPR aangewezen recht en heeft niet als doel op te treden tegen misbruiken of ontduiken van de verblijfswetgeving voor vreemdelingen (RvV 23 december 2021, nr. 266.071).

Nota met opmerkingen

Het wordt niet betwist dat verweerder in deze materie de erkenning van de voorgelegde buitenlandse authentieke akte kan weigeren.

De rechtsmacht van de Raad overeenkomstig de in de artikelen 144 tot 146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de burgerlijke rechter en de Raad anderszijds, is uitgesloten indien de wet tegen de beslissing van de administratieve overheid een beroep heeft opengesteld bij de burgerlijke rechter, namelijk bij de familierechtbank. De Raad heeft bijgevolg geen rechtsmacht om zich uit te spreken over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de bedoelde akte.

De Raad kan de wettigheid beoordelen van de weigering van verblijf en aldus nagaan of deze deugdelijk is gemotiveerd. Deze is volgens verzoeker niet afdoende is. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift aan dat hij een Ghanese vrachtwagenchauffeur 1000 € heeft betaald om hem naar Libië te brengen. Het is evenwel algemeen geweten dat een boottocht van Libië naar Lampedusa "duizenden euro's kost".

Verweerder kan nagaan of er geen wetsontduiking is. De inhoud van de geboorteakte wordt betwist op grond van artikel 18 WIPR. Dit artikel viseert enkel de situaties van het ontduiken van het door dit wetboek aangewezen recht en heeft niet als doel op te treden tegen misbruiken of ontduiken van de verblijfswetgeving voor vreemdelingen.

De loutere vaststelling van wetsontduiking, zoals bedoeld in artikel 18, volstaat dan niet om louter op deze grond aan verzoeker het verblijfsrecht te weigeren. Hiertoe is een individueel onderzoek van het geval vereist. Er blijkt het bestaan van 2 geboorteaktes, verzoeker geeft niet veel details over zijn reis van Ghana naar België, hij heeft reeds een aanvraag ingediend in 2003. Na 18 jaar dient hij een nieuwe aanvraag in alweer zonder DNA-test, terwijl verweerder voor Ghanezen systematisch een DNA-test wordt gevraagd.

Arresten van de Raad hebben geen precedentswaarde.

Uit het geheel der motieven blijkt dat er sprake is van wetsontduiking, als een wettelijke concretisering van de algemene theorie van het EPR die de overheid de mogelijkheid biedt geen rekening te houden met aanknopingsfactoren die de partijen op kunstmatige wijze hebben gecreëerd, louter om te ontsnappen aan het normaal toepasselijk recht.

Repliek

Inzake de rechtsmacht van de Raad blaast verweerder tegelijkertijd warm en koud. Hij aanvaardt dat de Raad de wettigheid van de motivering van de bestreden beslissing kan controleren. In zijn arrest van 3 juni 2022 heeft de Raad reeds zijn rechtsmacht aanvaardt, verweerder kan dit nu niet meer in twijfel trekken zonder het gezag van gewijsde van dit arrest te schenden.

Waaruit verweerder afleidt dat het "algemeen geweten" is dat een boottocht van Libië naar Lampedusa duizenden euro's kost, is een raadsel.

Vooraf dient opgemerkt te worden dat verweerder niet antwoordt op het middel. Verzoeker had rechtspraak van de Raad aangehaald volgens dewelke artikel 18 WIPR niet dient om op te treden tegen misbruiken of ontduiken van de verblijfswetgeving. Verweerder zegt hetzelfde, met verwijzing naar rechtspraak van de burgerlijke rechter, daaraan toevoegend dat arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben. Hebben vonnissen van de burgerlijke rechter dan precedentswaarde?"

3.2.2. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit als haar juridische grondslagen en maakt eveneens uitdrukkelijk melding van artikel 18 van het WIPR.

De gemachtigde van de staatssecretaris is van oordeel dat verzoeker de bloedverwantschapsband ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat een laattijdige registratie volgens Ghanese wetgeving toegestaan en rechtsgeldig is. De verwerende partij betwist dus niet de authenticiteit van de geboorteakte, maar wel de inhoud en verwijst hiervoor naar artikel 18 van het WIPR.

Artikel 18 van het WIPR heeft betrekking op wetsontduiking en bepaalt het volgende:

"Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht."

De inhoud van de akte wordt door verwerende partij dan ook betwist conform artikel 18 van het WIPR.

Er is slechts sprake van wetsontduiking wanneer uit de feitelijke omstandigheden ontegensprekelijk blijkt dat partijen het buitenlands element uitsluitend hebben gebruikt om aan een bepaalde regel te ontsnappen. Dit houdt in dat men de regel dient te identificeren, waaraan men heeft getracht te ontsnappen en ook aan te tonen dat het de enige beweegreden was om aan die welbepaalde regel te ontsnappen (zie P. WAUTELET, "De doorwerking in België van buitenlandse akte: een kritisch overzicht" in T.Vreemd., 2008, Themanummer IPR, p. 36 ev.).

Uit de motivering van de weigeringsbeslissing blijkt niet aan welke regel verzoeker tracht te ontsnappen. Integendeel, de verwerende partij aanvaardt de authenticiteit van de geboorteakte, waardoor niet kan worden besloten tot wetsontduiking. Artikel 18 van het WIPR viseert enkel de situaties van het ontduiken van het door dit wetboek aangewezen recht en heeft niet als doel op te treden tegen misbruiken of ontduiken van de vreemdelingenwetgeving.

Uit de uiteenzetting van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen blijkt dat zij bepaalde frauduleuze intenties vermoedt bij verzoeker omwille van de laattijdige registratie van de geboorteakte. Het gegeven dat er onduidelijkheid bestaat over het moment waarop verzoeker het Schengengrondgebied betrad, de laattijdige registratie van de geboorte, het bestaan van twee geboorteaktes en een aanvraag ingediend in 2003 zijn weinig dienstig in het licht van het in de beslissing vermelde artikel 18 van het WIPR.

De uiteenzetting van de verwerende partij over de laattijdige registratie van geboortes in Ghana heeft geen uitstaans met artikel 18 van het WIPR, dat als juridische grondslag wordt vermeld, omdat uit de motivering van de weigeringsbeslissing blijkt dat de verwerende partij de authenticiteit van de geboorteakte aanvaardt. Op basis van de weergegeven motieven kan niet worden begrepen waarom er sprake is van wetsontduiking in de zin van artikel 18 van het WIPR.

Een schending van artikel 18 van het WIPR is aangetoond. Het derde middel is gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 december 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC